

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Jeg synes, der var tre pinde, der gik igennem fru Mette Frederiksens indlæg. Den ene er, at det ikke er en naturlov, at det er mødre, der skal på barsel. Det punkt er jeg meget enig med fru Mette Frederiksen i, og jeg tror netop, at den nye barselorlov vil vise et helt andet mønster, end det vi har været vant til.

Derfor – og det var så den anden pind – er jeg stadig væk skuffet over, at Socialdemokraterne ikke synes, at den her forlængelse af barselorloven, den forbedring af børnefamiliernes vilkår, er et gode, for det gik jo igennem som en rød tråd, at forlængelsen af barselorloven var af det onde.

Så siger fru Mette Frederiksen, at mor – og ikke far – går på orlov. Der synes jeg altså, som jeg sagde før, at det er her, vi vil se, at der virkelig sker en ændring med den nye barselorlov.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Jeg skal til hr. Bent Bøgsteds sige, at det beslutningsforslag, vi behandler, er fremsat lige præcis på grund af den forlængede barselorlov, som er behandlet i indeværende samling i Folketinget. Derfor er det selvfølgelig nødvendigt, at vi i vores overvejelser og beslutningsforslaget refererer til de beslutninger, der allerede er truffet i Tinget.

Jeg mener, at det er fuldstændig uforvarsligt og uanstændigt, hvis man fra Dansk Folkeparti og fra regeringens side ikke vil indrømme, ikke vil erkende, at der selvfølgelig er en sammenhæng mellem de lønstrukturer, der er på det danske arbejdsmarked, og hvem, der tager barsel i vores land.

Som jeg sagde før: Der er ikke nogen naturlov, der definerer og bestemmer, at det er kvinder, der primært skal tage barselorlov. Men når vi ved, at kvinder generelt tjener mindre end mænd, selv om de udfører samme stykke arbejde, så bliver det naturligvis kvinder, der kommer til at gå hjemme. Sådan er det nu engang, når familien Danmark kigger på bundlinjen, og det skal gøres op, hvad der økonomisk er forvarsligt for den enkelte familie.

Jeg skal sige til hr. Ole M. Nielsen, at humoren skal der bestemte være plads til, men der skal også være plads til, at vi i Folketinget får formuleret de principper, vi ønsker, der skal være gældende også på børnefamilieområdet.

Til hr. Jens Vibjerg: Jeg mener, at det er fuldstændig forkert at påstå, at flere mænd vil komme til at tage barsel nu. Vi har ikke set noget som helst, der indikerer det rigtige i den påstand. Tværtimod ved vi, at regeringen har aflyst indsatsen for ligeløn mellem mænd og kvinder. Vi ved, at regeringen ikke ønsker at oprettholde pasningsgarantien i kommunerne. Vi ved, at regeringen har fået gennemtrumfet en forlængelse af barselorlov.

De tre ting lagt sammen vil betyde, at der i den enkelte familie vil være en større motivation til, at det er mor og ikke far, der går på barselorlov. Derfor er beslutningsforslaget, der er fremsat af Det Radikale Venstre, en god idé.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Fru Mette Frederiksen siger, at det er lønnen, der afgør, hvem der tager orloven og går hjemme.

Så er fru Mette Frederiksens omgangskreds anderledes end min, for i min omgangskreds er det altså en lang række andre faktorer, der afgør, hvem der går hjemme. En række faktorer gør, at kvinderne tager mere orlov end mændene, og for bare at nævne en enkelt, så er det i hvert tilfælde kun kvinderne, der kan amme, og derfor tager kvinderne altså den første del af orloven. Det betyder så, at de samlet set oftest vil komme til at tage den største del.

Men der er en lang række andre faktorer end lige netop løn, der afgør, hvordan man fordeler barselorloven.

Kl. 13.35

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Nu vil jeg meget nødig som borger i Danmark se min egen fremtid eksempelvis på barselsområdet afgjort af, hvilke omgangskredse folketingspolitikere i det danske parlament har. Derfor vil jeg undlade at kommentere hr. Jens Vibjergs beretninger om sin omgangskreds i Jylland og heller ikke komme ind på min egen omgangskreds. Jeg vil blot sige, at det, jeg forholder mig til som politiker på det her område, er de faktuelle oplysninger, der er til rådighed, om, hvad det er, der sker; hvilke mekanismer der er både i den enkelte familie og på arbejdsmarkedet.

Det bekræfter, synes jeg, at de uligheder, der er, når vi kigger på uddannelsesbaggrund, de uligheder, der er i løndannelsen på den enkelte arbejdsplads, og det incitament, der generelt må siges at være i en kultur, som er domineret af det